

er mig aldeles ufattelig, hvorledes den høitæredede Minister kan finde, at denne Beskaffningens Forsærdelse er bleven beroliget ved den Maade, hvorpaa han har bølforpaaet Østersfiskeriet. Under en saa rask Udvikling, som Østersfiskeriet i Limfjorden har haft, og de sidste 10 Aar, da man der sig ganske naturlig den selvstændige Organisation af overordnede og underordnede Arbeidere, hvoraf hver har sin Gjerning at udføre, og Fiskeriets Opkomst afhænger for en væsentlig Del af hver enkelt omhyggelige og rigtige Udførelse af denne sin Gjerning. Den hele Befolkning, som bestjæftiger sig med Østersfiskeriet, er interesseret i, at det bevares som stadig Indtægtskilde, at det saavidt mulig bestandig stiger i Værdi, og om end Forpagteren er den, med hvem Regjeringen væsentligst har at gjøre, bliver dog det hele Fordel og Indtægt af Fiskeriet ikke udelukkende Forpagterens, men den kommer hvert enkelt Individ, som deltager i denne Gjerning, til Gode. Der opstaar et ganske andet Forhold i et saadant Selskab, hvori alle Personer kjende hinanden, hvori alle meddyrke til at udbille en saadan Indtægtskilde, og hvori ikke smaalige og strenge Eksamplighedsbryn gjøre sig gjældende, end naar Fiskeriet er i Hænde paa et Aktieselskab, idet en naturlig Billighedsfølelse maa bringe Forpagterne til at lade de forøgede Indtægter, som kommer dem selv til Gode, og lade det samme Forhold komme den øvrige Befolkning til Gode, som bestjæftiger sig med Fiskeriet. Fra denne Side er det, at jeg paataler den lokale Befolknings Ret til at forlange, at Regjeringen saa vidt mulig skulde have søgt at lade Forpagtningen blive i et lokalt Selskabs Hænder, hvad enten det nu var de tidligere Forpagtere eller et andet Selskab. Man kan ikke pludselig afbryde alle de Forhold, som ere stable under en tidligere Forpagtningsperiode, uden at mange Mennesker derved blive brodløse eller stilles under andre Forhold end tidligere. Jeg kan ikke indse, at det høibestaaende Fiskeriselskab kan byde nogen Garant, som ikke Andre kunne stille i samme Grad, ja, jeg kan end ikke indse, at noget udenlandsk Selskab kunde byde de nationale Interesser nogen mindre Garant end det høibestaaende

høibestaaende Fiskeriselskab, thi naar Regjeringen havde forvret i Kontrakten, at der skulde stilles en Garant her paa Stedet, som skulde være ansvarlig for Dypfyldelsen af Selskabets Forpligtelser, vilde der have været Sikkerhed nok. Jeg kan ikke indse, at den Forsærdelse, som Ministeren har ønsket skulde beroliges, paa nogen Maade kan være beroliget ved, at Regjeringen har givet Forpagtningen i Hænde paa dette Selskab, som er selvstændig fremmed for Befolkningen, og som ikke staar den nærmere i Interesse end et hvilket som helst fremmed Selskab. Naar den høitæredede Minister har fremstillet Sagen saaledes, som om han havde ønsket at have opnaaet en Overenskomst med de tidligere Forpagtere af Østersfiskeriet, samstemmer dette i alt Fald ikke med de Reserver om Sagen, jeg har faaet fra de vægvejende selv. Det ligger i Sagens Natur, at de, som i Genhold til tidligere Kontrakt forment at være berettigede til Halvdelen af den forøgede Indtægt, som Østersfiskeriet for en ny Forpagtningsperiode maatte afgive, maa tillægge denne Berettigelse en Værdi, og det kan dog virkelig ikke forlanges, at de tidligere Forpagtere af Østersfiskeriet paa samme Tid de opgive den Ret, de have efter den gamle Kontrakt, skulde gaa til det fulde Beløb, hvortill Andre, som ikke have denne Ret, gaa. Naar de gaa 30,000 Rd. og derhos renoncere paa Retten efter den gamle Kontrakt, maatte dette forudsat at Regjeringen anerkender denne Ret, være det samme, som om de gaa 59,000 Rd., og det Bud, de gjorde, var altsaa meget større end noget af det, Andre havde gjort. Jeg skal imidlertid gjøre opmærksom paa, at et lokalt Selskabs Interesse i Østersfiskeriet ikke er knyttet til en fortløbetig Periode. Der er nemlig, om ikke en hel Samfundsklasse, saa dog en betydelig Del af Befolkningen, som har søgt Erhverv ved Østersfiskeriet, og som ikke har noget andet Erhverv eller er betænkt paa at skaffe sig noget andet fremtidigt Erhverv. Disse Folks Interesse er altsaa knyttet til Østersfiskeriet og til, at det i Fremtiden giver den største mulige Indtægt, medens et fremmed Selskab, som kun har det paa 15 Aar, og som ikke er bundet længere end for denne Tid,